

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΖΙΕ

..... ΓΙΑ ΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ .....

'Υδόν Γουρζελ κ' ο Πέτρος Λεγονών ά- γαστούσαν κ' ο δύο τους την κόρη του μπαρμπα-Βραζέξ, την ξακουσμένη Μαργα- ρίτα, που την ποθούσαν όχι μόνο όλα τα παλληκάρια της Τρεβενέξ, μα κ' όλόκλη- ρης της Βρετανίας, για τ' αφοραγή της μάτια και τ' λαχταριστό κορμί της.

Κάποια βραδεία, που έπιχε να πίνουν κόνιο τους σε μία ταβέρνα, άνοιξαν την καρδιά τους ο ένας στον άλλο και φανε- ρώσαν τ' πάθος που τους άναψε η πανέ- μορφη κοπέλλα.

Και μιά που έκαμψαρεθίζανε τόν νόνο τους, άποφασίσανε σάν δυο άγαπήμενα ξαδέφρα που ήσαν να στείλουν προξενιά κ' ο δύο, για να ίδούν ποιόν θα προτιμούσε η Μαργαρίτα. Μείνανε, μάλιστα, συμφωνοί πως αν ήθελε τόν ένα τους για άνδρα της, ' άλλος θα τόν βοηθούσε να κάνει τη ζωή της Μαργαρίτας εύτυχισμένη.

Μά η Μαργαρίτα έστειλε μήνυμα όλα τους άγαπούσε και τους δύο, γιατί ήσαν τ' ά πιο γερά και τ' ά πιο όμορφα παλληκάρια της Τρεβενέξ. Εβή πάροχ τόν έναν άπ' τους δύο, είτε η κοπέλλα, μα πράξει ο άλλος να άποχωρήσει... Θέλω να πάροχ έκείνον ποιέγει πιο άδύνατη καρδιά, έκείνον ποιέγει μεγαλύτερη άνδραση άπ' τ' ά χάδια μου και την παρη- γοριά μου!...

'Ο Πέτρος κ' ο 'Υδόν σκεφθίζανε τότε να πάνε και να ζητήσουν την Μαργαρίτα άπ' τόν πατέρα της, τόν μπαρμπα-Βραζέξ, που άπό μικρός ήταν φραξός, μα τώρα περνούσε τόν καιρό του φροντίζοντας για τ' ά μικρό του περιβάλλ.

—Μπαρμπα-Βραζέξ, άγαπώ την κόρη σου και θέλω να την κάνω γυναίκα μου, είτε πρώτος ο 'Υδόν.

—Και μένα την λαχταράει η καρδιά μου! είτε ο Πέτρος.

—Άκούστε, τους άποφάνηκε ο μπαρμπα-Βραζέξ άνάβοντας την ναιική του πλά. Μιά γ' η κόρη μου άγαπάει σάν τους δύο περι- σσότερο άπ' όλους τους άλλους νέ- ονς και δέν μπορεί να διαλέξη τόν ένα άπ' τους δύο σας, σκε- φθήρα και βήρα μαύλα. Βλέ- πετε πως τ' ά περιβάλλ μου είτε μι- κρό και μαύ περισεσύνον φραξός... Έγώ δέν είμαι άπ' τους άνθρώ- πους έκείνους που τους άρέσει να καθόνται και να τελετριάζουν στον ήλιο. Λοιπόν σκεφθήρα ν' ά- γοράσω τ' ά περιβάλλ της γειτόνι- σάς μου, της χήρας Μαρτινός, άλλα δέν έχω φραξό κ' έκείνη μου ζήτησε δυο χιλιάδες φράγκα. Καταλαβαίνετε τώρα τί θέλω να πώ... 'Όποιος μου φέρει τις δυο χιλιάδες και τ' ά περισσότερα άπ' τόν άλλον, έκείνος θα γίνει άν- δρας της κόρης μου. Έχετε δυο χρόνια καιρό, σαν περάσουν τ' ά δυο χρόνια, χαλάει η συμφωνία μας. Αυτό που άποφάνισα, σάν τ' ά προτείνω για την εύτυχία της κόρης μου, που θέλω να παντρευτή με έναν άξιο και τρυφερό άνδρα. Σίμωσον;

—Σίμωσον!... άπάντησαν με μιάς και τ' ά δυο ξαδέφρα μαζί.

'Υστερα άπό ένα χρόνο και δέκα μήνες, ο 'Υδόν γύριζε μ' ένα ι- στωφόρο φορτωμένο καιρό και έλαχε άπ' τόν Καναδά στην Άγγλία, άπ' όπου ήχε μετακόψει ναίτης. Τ' ά ιστωφόρο όμως έπιανε κίποια άβουα και άναγκάστηκε ν' άφείξη στον 'Άγιο Πέτρο της Μαρτι- νός.

—'Ο 'Υδόν σ' ήλο αυτό τ' ά διάστημα σάθησε πιο άτυχος. 'Όχι μό- νον φράγκο δέν τ' ά περσίφαρε, μα κ' άναγκάστηκε πολλές φορές να κομηθή νησιωκός σ' άξένα λιμένα της Άμερικής και της Εύρώπης. Δέν άβεναν πια παρά δυο μοναχά μήνες για να γιορτή στην πατρίδα του και γ' αυτό ήταν τελείως άπελπισμένος.

—'Ο 'Υδόν έβλεπε τον θά χορή τη Μαργαρίτα, σκεπτόταν, Αιτός, άσφαλώς, θα σάθησε τρυφερός!...

Τ' ά σκεπτόταν αυτό κ' έφείξε τ' ά δοντία άπ' τη λίσσα του. Με τόν καιρό η άγάπη του για την Μαργαρίτα γίνόνταν κ' ένα μισος άγρω κ' έδδικαιμικό φούλιζε μέσα στην καρδιά του για τόν Πέτρο.

—'Όχι, δέν πρέπει να την γλευτήρη έκείνος!... Ξανασκέφτανται.

Θά κάνω ό,τι τύχει, τ' ά κάλλε τι, μα δέν θα την χαρή έκείνος!...

Σαν βράδυνασε, βγήκε ο 'Υδόν στης στεριά και με άταίσιες σκέ- ψεις σ' άποφάνισμνο μισό του, πήρε με βαρύ βήμα τ' ά δρόμο για την μεγάλη γέφυρα. Έκεί κατέβηκε σ' ένα κοπηλιό όπου σιγάζανε νούτες.

Σ' ένα άπό τ' ά διαπλάι τραπέζια, κάποια παρέα σιγητούσε. 'Ο 'Υ- δόν τέντωσε τ' ά αυτιά του κ' άκουσε έναν άπ' την παρέα να λέη δι- νατά:

—Φαντάσου να περμένη ο δυστυχής άπ' τ' ά μέρες τώρα για να τόν

πάνε στην γκολίνα!... Τέτοιο μαρτύριο άράνταστα τυραννικό κ' ά- ταισιο, δέν τ' ά εχόμοιο ούτε σ' ά φονιά της μάνας μου!... Δέν βόσκε- ται δήμος, λένε. Μα τότε άς τ' ά χαρίσουν τ' ά ζωή!...

—Σωστά, έφρόσθεσε ένας άλλος.

—Πώς!... πετάχτηκε άπ' τη θέσι του και ρώτησε ο 'Υδόν. Ζη- τάνε δήμο;

—Να, άπάντησε ένας ναίτης. Θέλουν να κόψουν ένα φονιά και πληρώνουν δυο χιλιάδες φράγκα για να βρούνε δήμο.

—Δυο χιλιάδες φράγκα!... ψιθύρισε με λαχτάρα ο 'Υδόν και ξα- νακάθησε στην καρέκλα του.

'Ένα κόκκινο σίννερο πέρασε μπρός άπ' τ' ά θολά του μάτια κ' εί- δε πάνω σ' αυτό πλαγιασμένη τη Μαργαρίτα να τ' ά χαμογελά.

Την άλλη μέρα κούλας ο 'Υδόν είχε κανονίσει τ' ά δουλεία του και περιέμενε έξω τ' ά κελί του καταδίκου.

Άπ' τη μισάνυχτη λούρα άκουσε τόν διευθυντή της φυλάκης να λέη στον μελλοθάνατο:

—'Η αίτησί σου για να σου δώσουν χάρι, δέν γίνηκε δεκτή. Θά- ρος λοιπόν!... 'Ο πατάς σ' ά περιμένει!... Θέλεις να έξομολογηθής;

—'Όχι, άπάντησε μια φωνή βραχνισμένη.

—Καλά, παιδί μου, καλά!... είτε ο διευθυντής και βγήκε έξω μαζί με τ' ά δικαστικούς ύπαλλήλους.

'Όταν μπήκε μέσα σ' ά κελί του καταδίκου, ο 'Υδόν σάθησε με γουλιόμενα άπ' τόν τροχίο μάτια κ' άμνησε μία κρηνη άτασία και γαμιά φρέση:

—Πάρο!... Έσύ!... Έσύ!...

—'Υδόν!... έτραβήσε ο καταδίκος.

'Ο 'Υδόν, για να μην πούη κάτι, άκούητηκε με τις πλάτες στον τοίχο.

'Ο Πέτρος όμως —γιατί αυτός ήταν πραγματικά— γίνηκε άμέ- σως ήρεμος και με άποφασιστικό βήμα πήγε κοντά στον ξαδέφρο του και πιάνοντας τον άπό τ' ά χέ- ρια, τ' ά είπε:

—Φτογγέ μου 'Υδόν!... 'Όστε ούτε σ' ά δέν οικονομήστε τις δυο χιλιάδες φράγκα;

—Μά ο 'Υδόν τόν κούταζε χωρίς να βγάξη άφρα άπό τ' ά στόμα του.

—Έγώ έξοκονόμωρα κάμωσα, ξανάτε ο Πέτρος. Άλλά για να- μια σίγουρος πως έσύ δέν θα κέρ- διζες περισσότερα, σκότωσα τόν πλοιαρχό μου!... Μιά θεική κατά- α μ' έσπορωξ και τόκαινα. 'Ο δαιμονας με βήρα σε άδύνατη στιγμή και μ' έκανε κακοφύρο!... Θέλησα, βλέπεις, να της πώ δι- πλά και τριπλά!... Και τώρα μιά και θα την καρδίης σου τη Μα- ργαρίτα, όρασον μου ότι θα την κάνης εύτυχισμένη!... Άκούεις!... Έμωρος, τί κάθησε; Κάνε γρή- γορα έκείνο που πρέπει να κάνης!

Χωρίς να π' ά λέξη, ο 'Υδόν έδωσε πειθαρχικον τόν Πέτρο και τόν τραβήξε έξω άπό τ' ά κελί του. Σ' ά λίγο τόν άνεβασον στη λαμυρίδα. Με τ' ά κεφάλι κάτω άπ' τ' ά άστραμτέο μοχαίρι, ο Πέτρος ψιθύ- ρισε:

—Δέν είμαι κακοφύρος!... 'Ο,η έβανα, τόκαινα για τη Μαργα- ρίτα!...

—Ναι, για τη Μαργαρίτα! είτε μ' ένα άγρω μούγγωμα ο 'Υδόν και πάτησε τ' ά κομητή της λεπίδας.

—Γιά τη Μαργαρίτα!...

***

'Ο 'Υδόν ταξιδεύει τώρα για τ' ά χορσί του... Νά, άπ' την πλώρη τ' ά καθαριού διακρίνει τ' ά καμπαναριό της Τρεβενέξ και φρονάζει, σιγηρώντας πάνω σ' ά στήθος του μια σφιχτοδεμένη σακεκούλα:

—Άργούσε... Και βιάζομαι!... Βιάζομαι πολύ!... 'Η άγαπήμενη μου με περιμένει σ' ά ακροθαλάσσι, ήμια με νεράδα!

Μαίεσι μόνος του και βαθίζει πάνω-κάτω σ' ά κατάστροφιμα σάν τρεβίλος, άναμυλλησμένος, με μάτια κατακόκκινα γυμνά αήμα!...

Οι έκαθόται τόν κούταζον τρομαγμένοι και κανείς δέν τεμμάει να τόν πλησιάση...

Σ' ά κάποια στιγμή, τ' άγει άκρη-άκρη στην πλώρη και φρονάζει με μία φωνή άτασία και βραχνή:

—Μαργαρίτα!... Άκούς;... Είσα γυναίκα μου!... Έρχομαι πρώ- τος... Γέρο-Βραζέξ, να, σου φέρνω περισσότερα άπ' όσα ζήτησες!...

Κ' άνοιγει τ' ά σακεκούλα και σκαορτά με τ' ά χούφτα λίρες χρυσές κ' άπρημένα φράγκα στη θάλασσα. 'Η σακεκούλα άδειάζει!... Τ' ά μά- τια τ' ά 'Υδόν σπινθοβολούν.

—Έ, κατεταίε!... φρονάζει. Θά φτάσω έγώ πιο γρήγορα άπό σέν!...

Και πηδάει στη θάλασσα!... Τ' ά νερά άναταράζονται, άρρίζουν, ά- νοίγουν και τόν σκαορτάνον για πάντα, για πάντα!...

'Η άγαπημένη μου με περιμένει σ' ά ακροθαλάσσι, ήμια με νεράδα!...